

PJESME O KRV

BARBARA PLEIĆ

SADRŽAJ

ŠAV	2
šav	3
kartografija	4
prapovijest	5
crvena arena	6
ražalošćene kćeri	7
modrica	8
ljubavnici	9
mojoj majci	10
šumski duh	11
branje borovnica	12
PREGRIZ	13
pregriz	14
zodijak	15
dan na plaži	16
napuklina	17
mirne žene	18
bestijarij	19

lijepi ljudi	20
<i>Zaustavljena, ne na rubu</i>	21
<i>Grana je pukla usred šume</i>	22
<i>Oko nikada nije bilo sjecište oluje</i>	24
čitačica	25
OTJECANJE	26
otjecanje	27
utjeha tople vode	29
pravocrtno	30
<i>Smiješak i ptice</i>	31
Estellina krivnja	32
prije sraza	33
<i>Pokušavaš li sada pronaći tragove?</i>	35
sraz	36
poslije	37
botaničareva žena	38
INTERMEZZO (PATCHWORK)	39
intermezzo	

(patchwork)	40
<i>Sutra ću kupiti kamilicu za tvoje oči</i>	41
(oda čovjeku na suvozačevom sjedištu)	42
žice	43
 BESKRVNO (TRIPTIH)	44
beskrvno (triptih)	45
 O autorici	47
Impresum	48

Drago mi je što je djevojčica. I nadam se da će biti budala – to je najbolja stvar koja djevojka može biti na ovom svijetu, prekrasna mala budala.

F. Scott Fitzgerald, Veliki Gatsby

ŠAV

ŠAV

“Magnolije su opet procvjetale”
Pokušavam to predstaviti kao znak
ali majka je umorna,
kaže dosta nam je znakova
sve što u sebi nosi naznake
nužno je zlosutno
ili barem staro, potrošeno
Zato se i može prisjetiti
jedino epileptičara
(oni su ti koji imaju
auru,
zar ne?)
Premda mi nije jasno
otkuda mu magnolije
obično se drže mirisa agruma
Ti imaš auru
je li to točan naziv
Otkada boluješ sve je ispreskakano, krivo
Ovdje sve vrvi aurama,
ne dopuštaju nam
da se mimoidemo na hodniku
toliko su guste

KARTOGRAFIJA

Na nebu se stvara tlocrt
Oprezno namještam svoje dvije noge
dva krastava koljena
ipak to nisu paralele
Isprekidana sam; kosti leđa
taru se jedne o druge
tu nešto raste
tu se nešto sprema
Provirujem oprezno na svježi vjetar
još nije pao mrak
i nebo visi, plošno
povučeno finom grafitnom olovkom
Koščice nisu instrumenti daleke tople zemlje
Sve je čisto, ravni potez
linija koja ne postaje krivulja
U meni nema nimalo krvi

PRAPOVIJEST

Magični broj istresen iz rukava
Koža koja se guli ciklički
Stari ožiljak u obliku potkove za sreću
Pustinja koja se širi
u obliku pješčanog sata moga tijela
Nitko od tvojih predaka
nije bio gladan niti žedan
nitko nije bio izbjeglica
nitko nije prehodao pustinju
A moj se želudac preteže
od obilja stolova
prsti vrijedno rastaču
tepih sićušnih grudica
kako bi razotkrili veliku vodu
koja se proteže
u pozadini naših pohlepniha usta
i potapa magične brodove
i toware obilja upornošću sirene
i okrutnošću bogova
svake sedme godine

CRVENA ARENA

Samo sam jednom bila u cirkusu
i nije mi se svidjelo
Ispod svake šarene krpice
proviruje konjska lubanja
Nanjušila sam ih
dok još nisam znala za Ensora
A on me sada vodi među lavove
Ta to su moljcima izjedene krpe
to su polomljeni gležnjevi plesačica
i samo je hladnoća na svačijim usnama
a on mi pokušava približiti nekakvu Afriku
Opržit će nas sve, jer nismo navikli
A on me uvjerava
kako će biti svjetlosti, i topline, i rada
Moj dragi, moj dragi, samo djece ne
Djece nikada

RAŽALOŠĆENE KĆERI

Rastopljeni oblik
kada prelazim jagodicom prsta
preko lica
Ogledalo je sterilno i hladno;
ono ništa ne govori o nama
A kako i bi
Jedino moja majka
dodirujući mi nosnu kost
i oluke ponad vjeđa
pronalazi nešto tebe u nama
Tvoj se hod pretvara
u lomno šuštanje balerina
a nagovještaj igre
u udaranje valova nepregledne vode
A mene je more odavno odbacilo
Graditelj brodova, prvi kupac na plažama
Tvoja kći nema niti slabašnog korijena
morske alge
i od prvog dana uvjerena je, utopit će se
U bespoštivosti tvoga neznanja
ili silini tvoje ljubavi

MODRICA

Na ovom je mjestu
krv željela pobjeći
usplahirena i ljepljiva
Nalik na riblje oko
na rasprsnutu bobu crnog grožđa
koju sam slučajno ispustila
Sada se taloži ovdje
umrtvljena i mom tijelu beskorisna
S vremenom će izblijedjeti,
poprimiti zelenu pa žutu boju
postat će duh prošle krvi
otisci nožica kukaca
Poput vampirskog ugriza
poput posezanja za nečim što mi ne pripada
promatra me nepovjerljivo i procjenjivački
izaziva me da ju dodirnem usnama
da je proglasim ljubavnikom

LJUBAVNICI

Tvoje je lice kaleidoskop
jedno oko zeleno,
drugo sivo
Izlizana si ruža;
kao dijete nađoh te
na dnu bunara
skrivaš svoj ljuskasti zlatni pokrivač
od zraka sunca i ruku pohlepnih
Čaroban si; i zvučiš čarobno
sakupljen i skrpljen
od komadića tkiva tu
daška piljevine ondje
Međukorak
kljasti u zbijanju redova
Moja izmišljotina, moja noćna mora
bolni pomak igle u mesu

MOJOJ MAJCI

Nježnost bi mogla ohladiti
tvoje srce
koje pluta iza spleta
mojih kostiju i žica
kao presađeno
Kod nas se nikada
nije govorilo o privrženosti
umjesto toga uredno si me rastvarala
poput anatomskeg atlasa
poput tajanstvene bolesti
koja me već tada izjedala
a koja se preselila iz tvoga gnijezda
u moje krilo

ŠUMSKI DUH

Tvoje me lišce podsjeća
na zgrčenu drijadu
izaziva sućut i zaštitu čarolije
vječno vezano za lik svoga drveta
masivnih križeva
zbog kojih se ruši jedno po jedno stablo
Umilna poplava rijeka zaborava
trga u komadiće tvoj san
bolničkih pluća i čista oka
glavobolje liječiš solju i ljekovitim travama
Tebe sam našla poput traga fosfora
tebe sam urezala na mahovinastoj kori
tebe je vučica donijela u zubima
da me oplakuješ,
oplakuješ do vječnosti

BRANJE BOROVNICA

Glasovi odjekuju brežuljcima
i ja sretno pružam ruke u plavu tintu
puneći košare sitnom sačmom
koja mi ostavlja metalni okus u ustima
Tada još nisam znala
što će od mene postati
iako, uvjeravali su me, stvorena sam
za ulogu pisara koji će nas sve
održati na životu
Sada, dok se metalni okus
širi mojom kožom
Pedesetak mojih crvenih ustašaca se otvara
Kako bih im poslala poljupce i pozdrave
starija i bolesnija
od bilo koga od njih

PREGRIZ

PREGRIZ

U počecima
smatramo
kako su golubičine oči
bez iznimke
sačinjene od groždica
ili grubog papra

Takva je naša nesavladiva volja.

Nitko se ne trudi
uvjeriti nas u suprotno
te izrastamo u male kanibale
dovijeka ovisni o bijelom pecivu
i bijelom mesu

A golubica se danas više nitko niti ne sjeti
iako se i dalje uporno trudimo
S jedne strane dijelimo tijesto na dva brdašca
S druge strane dijelimo atome

Ja se pak ustručavam
dijeliti milosrđe i pravdu
svjesna kako će nezadovoljnika biti uvijek
Zašto me ne pripustite
na mjesto one prve,
golublje prevarantice,
koja je morala dijeliti samo čuške
i kuhane ploške krumpira
sasvim dovoljno
za usmjerenje na pravi put

ZODIJAK

Ne znam bih li te usporedila
s hrabrim čovjekom;
nikako s Magellanom, ne – ti ne bi dopustio
ostaviti svoje kosti
na nekoj nepoznatoj obali
Uostalom, tvoja je zemaljska čahura isuviše čvrsta
teško tlo koje podupire teško tijelo
oko kojega smo se okupljale poput sestara Bennett
jer se život donekle okrutno poigrao s tobom
dodijelivši ti samo grlice i bisere
Tvoje sate samoće mogla bih skupiti u naprstak;
zato si ih ti sa strepnjom prepoznao
u svom siročetu;
zato je i naša kuća morala biti
dovoljno velika i čvrsta
da je uzmogne pronaći i netko lišen kompasa
i odlučne ravnodušnosti
kojom se gazi preko stolova i postelja
Oh, nas dvoje, tirani pripovijedanja
čija se sebičnost uvijek lomila
preko leđa najdražih i najnedužnijih
zar bismo dopustili da nas neko hladno zvijezde obeshrabri

DAN NA PLAŽI

Obluci i riječi
u dječjem umu
mogu poprimiti isti oblik
Niti najezda meduza nije nas mogla obeshrabriti
prilijepljene uz kamen
i igre riječima
u kojima si uglavnom pobjeđivala
uvijek tamnije kože i dulje kose
Uz to: tvoj zeleni kupaći kostim
djevojčica priklještena uz rub mola
jer se površina vode
uvijek činila predaleka
dok si ti već odavno iščezla negdje na horizontu
priželjkujući potajno neku odvažniju kćer
Ovoga si se ljeta vratila kući
s lelujavom opeklinom na boku;
pričala si koliko je boljelo
kada te žarnjak dohvatio
a ja sam to promatrala kao smiješnu pravdu
krijući u šaci
oblutak koji sam nedugo prije
uspjela ispljunuti
jer znam kako su mi za pobjedu nedostajali ključni pojmovi
i zato jer se sve rjeđe mogu sjetiti
tvoje sumanute hrabrosti

NAPUKLINA

Mnogo manje od nekog proloma lave
tiho je kucnulo
po jednom okoštalom zglobu
i ondje zatražilo vječnu utjehu
S vremenom se ugnijezdilo
između mojih grudiju
(kaže da su meke
sve linije moga tijela)
i sada ga tamo zadržavam
poput mliječne zmijice
uljez uljast poput jegulje
klizi niz moje grlo
poput zametka meda
iz cvjetne čaške
Zakon prijeloma
tanji od moje vlasi

MIRNE ŽENE

Ravna obala rijeke
Okvir ruke mi zaklanja pogled
Ovdje stječem svoje kraljevstvo
Ovdje tražim svoje podanike
Samonikle poput perunika
vaše me oči prate posvuda
dok iskapam ostatke onoga
što ste nekoć nazivale svojom dječicom
Komadi mrtvog namještaja
iscerenih fotografija, rubovi umornih slika
razasuti kao poslije brodoloma
A vi, koje ste uvijek tražile pohvalu
onih statičnijih od vas
promatrate me mirno poput mrtvozornika
izdužene figure astigmatizma moga oka
Dok štapom prevrćem čudnovate ljuštore
pod rukom nosim škrinjicu
vašeg šutljivog naslijeđa

BESTIJARIJ

Bitka je jedna
a već se nekako okrljašteno doimam
spuznula je caklina,
sirotica, to kola u obitelji
Habitualni pobačaj, čitam tupo,
kukuljica, kukuljica
kakve veze kukuljica ima s ičim
Ali kada se bolje razmisli,
odgovara mi ta tajanstvena životinja
mekih kandži
nakovrčane kičme
gomoljastih zglobova
to nam je u obitelji
Voštana i memljiva,
rez će biti potreban,
prije 100 godina
smrskali bi mi zdjelicu kamenom
Ali žilavo si ti stvorenje, kaže on,
ove modrice to dokazuju
ne moramo se igrati obazrivosti
A ja pokazujem nisku igličastih zuba
tvrdoću jantara
i nečujni škljocaj stupice za naivne
Majko, ponosila bi se mnome

LIJEPI LJUDI

Promatram ih
dok kosama vitlaju svijetom
Vjeđama vedre i oblače
dopuštajući da ih se gleda
čak i lica obilježena pjegavim tifusom
Oni su nositelji zaraze, izjedeni mjesec
Jalovi su kao mule,
alabaster im se treba nanovo krpiti
svake druge godine
A iza svakoga od njih
dolazi kolona ružnih ljudi
koji im razapinju šatore
raščešljavaju grive
i pišu ode
Dočekuje ih gomila proždrljivih očica
usta gladna poljubaca i krvi

* * *

Zaustavljena, ne na rubu,
već u onom trenutku orgazmičkog odumiranja
prepunog duhova
koji mi dodiruju lice mekim krilom
tustih noćnih leptira
s licima novorođenčadi
kojih se potajno užasavam
A i tvoje je lice iskrivljeno
u nešto neprepoznatljivo,
ispunjava me gnušanjem i samilošću
Svatko je od nas to morao proći
sječivo ili stisnutu šaku, rekli su mi, biraj
i svatko se od njih nasmijao
čuvši me kako urlam na Mjesec
Vukodlaštvo je ženska izmišljotina
a vještice su ona bića
koja nisu smatrala potrebnim
krvariti niti taj jedan jedini put
kada je to od njih bilo očekivano

* * *

Grana je pukla usred šume
To je 1. mukli prijelom
u posljednjih nekoliko kilometara
Studen nas je toliko pritisnula
da se i zvuk ledi
(nitko ne pamti takvu zimu
a zaklinju se
kako pamte
sve)
Nama to ne smeta,
zamotani smo do ušiju
još kao djecu učili su nas
kako mogu uvenuti i otpasti
iznenadi li nas mraz
ili kakva neljubazna
riječ
Mjesta se razaznaju
samo po imenima onih
koje je zatekla bijela smrt,
toplina je bez čvrstine,
na nju se gleda
s prijezirom
ili sumnjom,
snježno sljepilo
oduzima nam
novorođenčad i
kuniće
Upravo zato ne razaznajem
odmah crvenu boju
"trag tvoje krvi u snijegu"
užas koji unosi
jer to je grana, grana, grana

koja je pukla
sasvim slučajan događaj
i dok se toplina prikrada
još zurim prema svjetlima
najbližeg naselja

* * *

Oko nikada nije bilo sjecište oluje
A čak su i tvoje noćne more
razlistane i pepeljaste
toliko slične obrisu krošnji
da se niti ne raspoznaju u sumrak
Slabašni polumjesec ne uspijevam ti podvaliti;
nepogrešivo u njemu prepoznaješ
oluk moga nokta
i razrezotinu na palcu
grančice sasušene krvi
i vonj etera
Bože, kako je bila tiha ta noć
Tvoje toplo i gorljivo srce
a kraj njega jezovita lutka
pogrešnih mjera
zgrčeni čaporci
i zdjela hladne plastike
u slučaju mučnine

ČITAČICA

Blaženo je neznanje,
moglo bi se reći
dok sjedi tu zgrčena, olovnoga lica
barem one ovješene polovice
tamo gdje joj izlazi dobrota
Sva je u sitnom potcikivanju
nakostriješena golubica
jutrom pekmezasta i skorupasta
večerima stup od soli
Tako nepomičnu i inertnu
mogli bi je zamijeniti za ispaljeno tane
srčani plug koji zemlju dijeli na obale
Neka vas to prhnuće ne zavarava,
ukoliko imamo sreće
otvorit ćemo knjigu na pravoj stranici
Samo bi kolac jedne Dickinson
mogao zaustaviti bezdušnost ovog vampira!

OTJECANJE

OTJECANJE

Divim se onima koji znaju odabrati
prave riječi na rastanku
precizne kao oblutak
odbit će se od površine još barem dva puta
a možda niti neće ostaviti tragove

I sretna sam, zar ne,
jer nisam ih morala čuti slučajno
zgrčena nad prislušivačem druge linije
ili ih progutati
Stigle su iskreno i pravocrtno,
samozadovoljne u svojoj pravičnosti,
pametne bombe
usmjereni projektili

A ipak ne mogu odagnati to nezadovoljstvo,
taj osjećaj promašenosti,
tu nezahvalnost
Nemarni kirurg, loš matematičar,
rašćlanjivao me godinama
da bi mi na kraju pokušao podvaliti ovo,
sramotu i bijes,
ruku pod ruku

I priznajem, uhvatio me nespremnu,
nesuvisli mistifikator, polovni čarobnjak,
pod krinkom jednostavnosti,
običnosti koja puca od zdravlja,
nimalo kao ti,
rekao bi skeptik,
rekao bi izdajica

A to zdravlje, zdravlje, moje zdravlje

ponovno me povlači za jezik
i stavlja na njega jednu bijelu pilulu,
ja brzo stvaram bisere,
ne, ne, lapsus calami,
blister je u pitanju,
odstupite pohlepni prosci

Ipak, bilo je uzbudljivo
igrati se kraljevine-guščarice,
ili djevojke iz šipka, ili
bilo koje od onih koje oplakuju biserjem,
i koračaju po zlatnim opekama,
i rađaju ruže
Takve ne treba podmićivati zvučnim parfemima,
mirisnim vodicama,
životnim esencijama

Moja kemijska pljuska
u lice velikom mistifikatoru
Kako je samo jednostavna moja formula!
Paroksetin-klorid hemihidrat,
pokušaj je izgovoriti brzo, bez lapsusa
Ni traga bukeima i buketima,
ni traga dašku i omaglici!
Nemoj da moram ispočetka objašnjavati!

Uz takav titanski ključ,
lako me zatočiti.

UTJEHA TOPLE VODE

Kičmeni most zjapi nedovršen
ničiji prsti tuda ne prolaze
a koža tako nježna prema udarcima
ne sanjari o prijemčivosti poljubaca
Ja sam zrno graha;
ja sam zgrčeno ukleknuće
ojedenih gležnjeva
u igri afričke princeze vrućih izvora
Sate bih tako mogla provesti,
u položaju mudraca
bez zrnca pronicavosti
Oh vi dragi, dragi
na koje više prava nemam
vaša dobrota kulja dotrajalim cijevima
nježna poput mačje šape
ali ipak krijući neku ratničku obazrivost
vraćajući me u dane blaženstva
dane stupora

PRAVOCRTNO

I zašto to nazivaju putovanjem
kada im je samo završetak na umu
sićušni kaleidoskop
predaka i potomaka
koji niti svoje kosti
nisu imali hrabrosti ostaviti
tko zna gdje
Važno je bilo vratiti se
jer put je zapravo zavijen u priči
u klepetavim lubanjama Meksika
u novčiću u fontani di Trevi
u malariji koju su preživjeli
na afričkim obalama
I smiju se mojoj usijanoj žici
mom harlekinskom naglasku
komadiću ničijeg prostora
na kojemu planiram ostaviti svoje šuplje kosti

* * *

Smiješak i ptice
Podsjeti me, pomislih bože,
na već viđeno
I onda se počeo penjati
na vrhove planina
i spavati uz obale rijeka
poput onih Conradovih rukavaca,
samo svjetlijih boja
i na trenutak pomislih,
mogao bi me povesti sa sobom
Ali onda me prene
miris požutjelog porculana u veljači
i mrežkanje valića
kemijskih rukavaca u meni
Žubor koji upozorava na
starost i artificijelnost
jedne zabludjele prilježnice

ESTELLINA KRIVNJA

Ovo nema imena, reče on
zaokružujući otvorenim dlanom
neko daleko otočje
neku strunu i voštani papir
one koja je razrezana
Kreveljenje dvorske lude
i pompozne šetnje
od koštunjavog organizma
do dječачke utvare
i nejasno sjećanje
o skrivanju iza bršljana
Dok neka u počecima plaha ruka
ne zaokruži nekoliko otoka,
drvoreda i galerija
te si da za pravo
biti savinuta i slomljena

PRIJE SRAZA

Čudan osjećaj
Kliziš preko mene,
a sve čega se mogu sjetiti
(čudan osjećaj)
jest pjenušava navala vode,
dubina od koje bubnjići pucaju
Ne moraš biti prisiljena
ne moraš biti prisiljena
gdje je riječ da je pokrenem
čudan osjećaj, čudan
osjećaj
Okolnosti su nas naučile prepređenosti
okolnosti su nas prisilile
na tajne i sudioništva
ljusku koju je nemoguće probiti
i kao takva strujim
vašim zagonetnim telepatskim kanalima
nije niti čudno što patite od migrena
(komadić poruke zaostao u uskoj cjevčici)
popraćenih povraćanjem
Tako je dušo, pokušaj se nagnuti nad strminu
kako bih u tom trenutku ugledala
svoj zrcalni odraz
te ću prestati mariti
što ležim ovdje gola i nepraktična
dok moj glas (izdajica)
ne može oblikovati riječ
kojom ću se vratiti natrag
natrag na iste stolice
Psihoanaliza radi punom parom
i osjećam kako me savijaju kao mjedenu žlicu
a ptičje mi kosti krckaju pod zubom

naletjevši na zidani dokaz tvoje ljubavi
Voda koju sam sanjala gura me lagano naprijed
i iako ponekad vrištim pogledaj,
pogledaj, pogledaj
u trenutku kada razotkrijem prijevaru
već ćeš biti daleko

* * *

Pokušavaš li sada pronaći tragove?
Nešto što možeš
nanjušiti, opipati, zagristi?
Ja sam već, hop, u naslonjaču,
promatram te ravnodušno,
ili zabrinuto,
prilagodit ćemo prilog
ovulacijskom kalendaru,
histeričnom ljuštenju
koje nikako da nastupi
Ipak, dirljivo te promatrati
kako me želiš uspravnu
kada već svi znamo
kako sam najpametnija u horizontali
i sve sam svoje životne vrhunce
dočekala na leđima
bio to procjep između želja i mogućnosti
ili suludi orgazmički pregriz
I zato ne pokušavaj natjerati
moje atrofirane udove na neku ponosnu aktivnost
kao što je hodanje ili stajanje
Nismo svi konstruirani kao vertikalna bića,
kao i/uspravni ljudi

SRAZ

Na današnji dan postajem broj
djeljiv brojem 11
Puna brojka koja teško klizi niz grlo
nasuprot svim ovim ovlaš slijepljenim oznakama
koje sam rastrošno prosipala
dok mi niti jedna nije preostala
kako bi pružila dokaz mojih godina
ukoliko me optuže kako se
manjak iskustva izjednačava
s manjkom mudrosti
U njemu se ocrtava i broj
mojih ljubavnika
lako potrošnih materijala
krhkijih čak i od mojih kostiju
koji možda još žive u nadi
kako se mogu regenerirati poput guštera
te čekaju na suncu
rast novih plućnih krila,
udova ili onog komadića
lijeve pretkljetke
za koji smatraju da im dugujem
a ja se sa smiješkom pozivam
na pravo neotuđivosti
iako znam kako ih više ne mogu zavarati
jer me tijelo upozorava
koliko je udvostručen moj novi broj
te poput brodolomca
stojim na rubu vlastite rijeke
i promatram drugu obalu

POSLIJE

U ovaj nježni sat
kažeš
u ovaj nježni tihi sat
kada bih trebala biti
van dohvata
onkraj praznine
podatna lokvica
i mačji pred
ćutim svaki kralješak
nepriličnošću koja me zapanjuje
(kralješak-kraljevna,
primjećujem duhovitu koincidenciju)
i potvrđuje izlišnost
da ovo prozovem
činom nevjerojatna nasilja
i opovrgnem
pravo koje si uzima svatko
kome se samo ovlaš osmjehnem
da citira Preverta
U ovaj blaženi sat
zirkam u tvoje oko
kao u savršenu simetriju slivnika
pokušavajući pretočiti
nazrijeti
sagraditi
tu ljepotu koju mi saopćavaš
to anđeosko svjetlo
koje curka niz stjenke mojih bedara

BOTANIČAREVA ŽENA

Smijao se uvijek
što ga pratim u stopu
Ritmično podiže čizmu po čizmu,
svježā se zemlja rahli,
ja je trpam u usta poput siročeta
Mjesečeve mijene ne narušavaju
njegovu stamenost; pa čak i
florealije promatra on
s mnogo nježnosti i razumijevanja,
stojeći postrance
upleten u nomenklaturu čudnog jezika,
zeleni div
Strpljiv poput lovca,
samo ne tako svirep,
sa šuškvim papirnatim grobištima
u rukama
(hej hej i svaka maćuhica
zna mu ime)
okreće naličje lista
kada posiječem nježnu kutikulu
svoga prsta
I kada kaŹem, Źivot je tuŹan
on priprema šalicu biljnog čaja
Zajesenit će, dragi
Trebalo bi podrezati
ove raskoljene grane

INTERMEZZO (PATCHWORK)

INTERMEZZO

(PATCHWORK)

Radi se, naravno, o mekoj rukavici
sivkastoj vegetaciji
što raste na rubovima školjki
prizivajući svijet neumoljivog bilja
i kukavičkih srca životinjica.

Uz malo mašte može dočarati
hermelinske zime
Katarine Velike
oči od žada u podnožju zagaslog vulkana
I taj kamen, naposljetku,
nosi ime nekog odvažnijeg stvora!

Više mu se ne trudimo niti utvrditi podrijetlo
Oštre nas kukice zvjezdača
obeshrabruju da ga omotamo oko vrata,
omću, zimski šal, dokaz ljubavi,
te ga puštamo da se razvija kako želi
očiju sumnjivo sličnih žabljima,
talenta raspršenog u prostim uzorcima
obojenih krpa.

Noću vjerojatno sanja tigrove.

* * *

Sutra ću kupiti kamilicu za tvoje oči
koje plaču onako kako bi
svatko trebao plakati
bez gorčine
bez taloga
Nježna ružičasta upaljenost oko rubova
odgovara mlačnoj nelagodi
koju filtriraš
uz pomicanje zvjezdastih udova
Blagoslovljeno dijete
mučeničkih napora nečijih prosječnih ruku
koje proklinjem od bijesa
jer ga čak ne mogu niti obožavati

(ODA ČOVJEKU NA SUVOZAČEVOM SJEDIŠTU)

Šutnja je zlato
ali to nikada nije bila moja kovina
Provjerila sam – kuće nam se ne preklapaju
S druge strane,
rekla sam kako nikada neću pisati
o nečemu što ne poznajem
ali onda nikada ništa niti ne bi
bilo napisano,
čak niti o meni
I ovako mogu ponuditi popabirčenu izložbu
presjek nečega što se nikada
niti nije dogodilo
providnost nekoga tko nikada
niti nije progledao
a nedoumica tu ne prestaje
jer želim da znaš samo najprobranije o meni,
samo najfinije i najistančanije
ljubavnike koji će me znati pohvaliti
neznance koji će preda mnom zadrhtati
Najsmješnije je od svega
što ti čak niti ne postojiš
osim možda kao ideja drugih,
kao jedna od stupica na škljocaj
koje istrijebe sve što se miče
davno prije nego li nas počisti šumski požar

ŽICE

On voli moju budućnost više od mene same;
zamišlja je spokojnu poput večere
koju ćemo pripremiti zajedno,
zajedničkim prijateljima.
Već je odavna odabrao boje kojima će je oličiti.
Drugo od mene niti nema osim budućnosti –
sanja dan kada će jedine žice među nama
biti one istovjetnih obruča za ključeve
istovjetnih vrata
ili možda uzice zmaja kojeg ćemo puštati zajedno
na zajedničkom otoku
Na karti ucrtava moje kretanje
pažljivo poput vojskovođe
(lako je biti viši od Napoleona)
i svija malene omče,
uzlove koji će nas spojiti u 1 kretanje,
1 strpljivu ofenzivu
On voli moju budućnost više od mene;
i uhvaćenu u krušku pješčanog sata
stavlja je na policu svoje,
samo kako ne bih zaboravila
što sam sve propustila

BESKRVNO (TRIPTIH)

Ne, nije boljelo, i
ne, nisam urlala, i
ne, nisu me spalili kao vješticu;
nedostajalo mi je nekoliko stoljeća na ramenima
i 2-3 komplementarne boje
"Sada, vidim, raspolažeš i s previše njih.
Ovlaš te dodirnom
i pretvaraš se u nemogućeg leptira,
bolećivo krzno"
Ne krzmaj se nego mi reci istinu
o tom neukusnom šarenilu -
istovjetno je tvome koji se smatraš milijunom,
dijamantom u čijemu sam stvaranju i ja pripomogla
čuvajući ga među bedrima kao bogznakakvu tajnu,
u vrijeme kada sam od tebe očekivala propusnicu
za nešto veliko
U međuvremenu smo doznali
kako grafit ima identičan kemijski sastav
a ono veliko večeras stoji pred tobom
u nakani da te poždere živog

Moj mačak se ne boji grmljavine
Prespava je mirno, sklupčan u svom krznenom oblaku
koji u nakostriješen zrak
šalje neprimjetne električne izboje
Pucketa plavo, radosni plamičci,
te se odmičem kako mi ne bi oprljili vrškove prstiju
i zapalili vjeđe,
čvrsto uzemljena pod krevetom,
uzdajući se u porculanske navlake
koje će zaštititi moju nutrinu
Što mi sada vrijedi spas
od drvlja i kamenja
koje mi je moglo slomiti kosti,
kada će ih nasumični strujni udar
karbonizirati, spržiti do sive tvari,

uništiti nježno neuronsko stablo
sve do srca
koje sam štitila od psovki i urokljivih riječi

Tvrdiš kako se jezik ne može slomiti,
jer nema kostiju
Mene on začudo podsjeća
na sipovinu
koju more naplavi s vremena na vrijeme
i koju dajemo pticama da oštire svoje kljunove
Od svih mitova najdraži mi je pak onaj
u kojemu onijemimo
samo kako bismo kasnije postali ptice,
nišaneći na tuđe oči i jezike
te potom obaramo šume i palimo drveće
kako bismo u ruke mogli dobiti papir i olovku
samo da bismo zabilježili one neizrecive zločine
uzrokovane ljubavlju ili nepromišljenošću,
pojmovima koji se ne daju obuhvatiti jezikom
Kao što ja svojim obuhvaćam korijen tvoga,
nadajući se iz tvojih usta izvući
korijen riječi voda,
u koju dospijevamo naposljetku,
uživajući u svojoj ribljoj nijemosti
sve dok je valovi ne izbace na obalu
gdje će je naći i prelomiti kakav putnik-namjernik,
za svoje dvije ptice

Barbara Pleić

Rođena 1985. u Rijeci. Diplomirala engleski jezik i komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Poeziju i kratke priče objavljivala u brojnim časopisima i zbornicima. Živi u Zagrebu i bavi se prevođenjem i pisanjem. Jedna od urednica internetskog portala za feminističku kritiku popularne kulture Muf.

Objavila tri knjige pjesama: *7. sonet* (2004), *Ruke koje skupljaju ruže* (2005) i *Pjesme o krvi* (2008, 2009).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 36

Barbara Pleić

PJESME O KRVI

© 2009 Barbara Pleić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2009, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednici

Krešimir Pintarić
Dario Grgić

Fotografija

© AndreasG / Fotolia.com

ISBN 978-953-7669-01-0 (HTML)

ISBN 978-953-345-297-5 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-298-2 (PDF)

ISBN 978-953-345-299-9 (MOBI)

Knjiga je objavljena uz financijsku potporu

Grada Zagreba i Ministarstva kulture Republike Hrvatske.